

Szerkesztőség és kiadó:
Cím: Kölcsey-utca 6. (Proféta-
ház, 1. emelet 6.) Telefon
51-35. A „Szeged” megjele-
nik hálftó kivételével minden
nap. Egyes szám ára 10 ko-
rona. Előfizetési árak: Egy
hónapra Szegeden 240, Buda-
pesten és vidéken 260 kor.

SZEGED

221-ik szám.

A jóvátétel-t a gazdáltnak humor már évekkel ezelőtt, első hallomásra jóvátétel-nek nevezte el. A szójátékban több az igazság, mint a finomság s nyilván azért vált nagyon népszerűvé abban a paraszti majorzátságban, amit a háború a régi Magyarországon meghagyott. Ebben a szójátékban azonban körülbelül ki is merül minden, amit a magyar jóvátételről az úgynevezett nagyközönség tud, beleértve ebbe nemcsak a magunkfajta misera p'ebbet, hanem nyilván ama jeles honfitársaink többségét is, akiknek ma a politika a kenyérkereső mesterségük. Valószínűleg miniszter is van, akit ha bizalmas baráti körben megszorogatnának, hogy hogy is állunk a jóvátétel kérdésével, azt felelné rá, hogy az ördög tudja, ez az ő reszortja. Egy ember van, akiről föl lehet tenni a tájékozottságot s ezzel a föltevessel távolról se a külügyminiszteri akarjuk megbántani, akiről általában elismerik, hogy a mai össze-vissza világban is tiszteli a régi külügyminiszteri tradíciókat. Az egy Korányi báró az, aki többet tudhat, mint más, mert ő utazik jóvátételben Budapesttől Londonig, viszont mi nem tudunk többet Korányi báróról, minthogy ideérkezett, meg odaérkezett s tegnap ezzel a misterrel alkudozott, holnap meg amazi a monsieur fogja kapacitálni.

Nem útközünk meg rajta, hogy a nyilvánosság nem kap hivatalos tájékoztatást, először mert ehhez már hozzá vagyunk szokva, másodszor mert koncedáljuk azt, hogy éppen ennek a kérdésnek nem minden mozzanata való a nyilvánosság elé. Annak azonban már itt volna az ideje, hogy legalább általánosságban előkészítsék a közönséget és időt engedjenek neki a két rossz közt való válaszlásra: vagy végleges megnyúzás, vagy végletekig elszánt egységes ellenállás. Ehelyett azonban csak elbujtatott figyelmeztetéseket kapunk arról, hogy jöhetnek még katasztrófális idők, de azért nem kell megijedni, mert az állam rendelkezik olyan eszközökkel, amelyek a korona várható esetét nem engedik zuhanássá fejlődni. Az ilyen megnyugtatóra szánt hírek tulajdonképp rémhírek, amelyek csak a drágaság lázmérőjét ugratják fel, anélkül, hogy csak valamivel is elősegítenék a tisztánlátást. A kormánynak ez talán nem is célja, mert neki sokkal kényelmesebb kényszerhelyzetet elő állítani az országot, mint a békeszerződés ügyében és a királykérdésben tette.

Csakhogy a jóvátétel kérdése ránk nézve hasonlíthatatlanul súlyosabb, mint a királykérdés volt, amely tagadhatatlanul közelről érintette a dinasztíát, azonban nemzeti szempontból inkább csak presztizskérdés volt. Kérvetlenség és megalázó, hogy idegenek szóljanak bele abba, kit választhatunk királynak, kit nem, de az életünk nem ezen fordul meg. A jóvátétel kérdése fontosságban vetekszik a békeszerződéssel, illetve ma már több annál: a maradék életünk kérdése. A béke levágta a kezünket, lábunkat és lehetetlenül lökött bennünket összedőlt házunk omladéka közé. A jóvátétel csónka testünket gáypadhoz láncolná kipróbálna maradék izmainkból az erőt, maradék csontjainkból a velőt, maradék ereinkből a vért és olyan nyomorult rabszolgaságba süllyesztelné a magyarságot, hogy néhány nemzedék múlva a neve se maradna. Örökös adósságtételünk, az egész nemzet eljobbágyosítása nemcsak utolsó életlehelősegtűnket venné el tőlünk, hanem a váhala való megszabadulás minden reményét is. Minden irredenta gondolat, az integer Magyarországról való minden álom gyerekes önbolonditássá válik abban a pillanatban, amelyikben a jóvátétel járma alá hajjukk a nyakunkat. A magyarságot a háború fektette a koporsóba, a békeszerződés tette rá a koporsóba a fedelet és a jóvátétel a fedélben a koporsószag

Nem mi vagyunk benne hibásak, ha ilyen

biblikusan komornak látjuk a közel jövő képét, mert mi csak az ösztiönösen aggódó magyar, nem a beavatott politikus szemével nézünk. Mi leszünk a legboldogabbak, ha kiderül, hogy a kormánynak vannak vidámitó titkai, amelyen sugarat velnek az elfeketedett horizontra. Addig, míg a kormány gondosan őrizi ezeket a magyar szívet vidító titkokat, mi nem tudhatunk mást, mint a halálra hajszolt vad felhördülésével fordulni az ellenségek ítélőszéke felé:

— Ti megfeszítettek bennünket és a ruháinkra sorssal vetettek; kenyeret termő földjeinket, kardvasat termő hegyeinket elvették; nem maradt más, mint a pusztá életünk, a mezítelen szívünk, megvakított Sámsonok vagyunk, akiket most malmotokba akartok fogni, hogy győzelmi lakomáitok kalácsához lisztet őröljünk és palotátok oszlopához akartok kötni, hogy vonaglásunkkal bohóc gyanánt mulattassunk benneteket. Ám próbálatok meg, de jusson

Mint ismeretes, mult kedden dr. *Somogyi Szilveszter* polgármester közölte a szegedi ügyészséggel, hogy a *Szeged* két hónapra megadott kolporázs-engedélye lejárt és a lap így nem árusítható többé az utcán. A polgármester döntése nagy megdöbbenést keltett a város liberális polgársága és munkássága körében és széleskörű akció indult meg, hogy a város

egyetlen liberális lapja ismét visszakapja kolportázs jogát. Ez az akció most sikerrel is járt, mert dr. Somogyi Szilveszter ma, szombaton délelőtt újból megengedte a *Szeged* utcai terjesztését és árusítását, úgy hogy vasárnap reggel, egy heti szünet után örömmel köszönti ismét a *Szeged* jellegzetes feje példánzonként vásároló publikumát a szegedi utcán.

(A Szeged budapesti tudósítójától.) Nagy feltűnést keltett ma este a különböző pártkörökben az egyik budapesti estilapnak, a *Magyarország*-nak az a híre, amelyik *Belitska* Sándor honvédelmi miniszternek a keresztény ellenzék partijában tett látogatásáról számol be és ahhoz különböző kombinációkat fűz. A kérdéses cikk egyébként a következőképp szól:

— Azon az értekezleten, amely csütörtökön este a keresztény ellenzék klubjában Belitska Sándor honvédelmi miniszter jelenlétében a pártönkivüli képviselők bevonásával folyt le. Belitska honvédelmi miniszter felkérte a pártönkivüli politikusok egyikét, hogy a keresztény ellenzék klubhelyiségébe hívja meg a pártönkivüli képviselőket, mert azt akarja, hogy ők is tájékozva legyenek a honvédelmi tárca dolgairól. A honvédelmi miniszter kérésének a meghívottak eleget is tettek és a miniszter beszéde után csaknem valamennyi jelenlevő felszólt. A miniszter nemcsak információkat kapott, hanem arról is tudomást szerzett, hogy a rendtörvényjavaslat a legnagyobb ellenzést váltja ki még a mérsékelt politikusok körében is. Ezek után Belitska valósággal jegyzőkönyvbe vette az ellenzéki politikusok kívánalmait és közölte, hogy az elhangzott beszédeket és kívánságokat eljuttatja a miniszterelnökhöz. Azok a kívánságok, melyeknek a miniszterelnökhöz való juttatására felkérték a honvédelmi minisztert, információk szerint a következők: A rendtörvénynek a naptrendről való levétele, annak teljes átdolgozása, bejelentése ama szándéknak, hogy amennyiben ez a kívánságuk teljesül, úgy nem indítanak erősebb tempójú köveletést az indenmitási javaslatnál és kerülni fognak minden olyan konfliktust, amely a parlamenti helyzet elmeresítését vonná maga után.

A Szeged budapesti munkatársra megtudandó a valódi tényállást fekereste a keresztény ellenzék egyik vezetője, *Haller Istvánt* és megkérdezte tőle, hogy mi igaz a *Magyarország* híradásából? *Haller István* a kérdésre vonatkozólag munkatársunknak a következőket mondta:

— Belitska honvédelmi miniszter látogatása nem akart semmi egyéb lenni, mint pusztán udvariassági aktus, mint ahogy nem jelentett

inást akkor sem látogatása pártkörünkben, mikor az előző indemnitás benyújtásánál felkérését minket. Akkor is az indemnitásnak tárcája körébe vágó pontjairól beszélt a honvédelmi miniszter, hogy a lehetőség szerint ne a nemzetgyűlés plénuma előtt azokat megvitatni. Egyébként a miniszter látogatása pártkörünkben nagy szimpátiát keltett és azt kívánjuk, vajha minden miniszter ilyen volna.

Hogy Belitska miniszter látogatásának valóban semmi különös jelentősége nem volt, azt bizonyítja egyébként már az a tény is, hogy mint budapesti munkatársunk jelenti, Belitska miniszter a keresztény ellenzéknél tett látogatását megelőzőleg délután fent járt a szocialdemokrácia pártján is, ahol szintén informálta a pártot a hadügyi kérdésekről, majd a keresztény ellenzék után a Rassay-pártot kívánta meglátogatni és ez a látogatás csak azért maradt el, mert ha a párt vezetője, Rassay Károly arra való tekintettel, hogy a párt tagjainak nagy része vidéken tartózkodott, kérte, hogy a honvédelmi miniszter halassza el látogatását a következő hétre.

Pikantériája volt azért a Belitska látogatásnak, tudniillik a keresztény ellenzék pártkörében két liberális képviselő is végighallgatta a honvédelmi miniszter lejtegetéseit: *Bárczy* István és *Ugron* Gábor. Különös jelentőséget azonban ennek sem szabad tulajdonítani, mert mint mára kiderült, *Bárczy* és *Ugron* csak tévedésből mentek a keresztény ellenzék pártkörébe, tudniillik a megbeszélés szerint itt csak a keresztény pártonkívüli képviselőknek kellett volna megjelenniök, de az egyik párttag helytelen értelmezése folytán *Ugront* és *Bárczyt* is meghívták, akik abban a hiszemben, hogy valamennyi pártonkívüli képviselő ott hallgatja meg a miniszteri beszámolót, a legjobb hiszemben ment el.

A liberális ellenzék különben nem fogadja a honvédelmi miniszter látogatásait olyan osztályon, szimpátiával, mint a keresztény ellenzék, nem fogadja két oknál fogva sem: először mert még nem ismerik, másodszer mert nem gondolják, hogy tőle olyan egyszerű felvilágosításokat kaphatnának melyekkel ők fel nem adva